

ud, hvor meget det bliver, men man vil se, at det bliver en meget høj Rente; som sagt, det er en omtvistelig Fordel.

Med Hensyn til det solidariske Ansvars Begrænsning, er Forholdet selvfølgelig det, som den højtærede Minister fremdrog, at der maa en Begrænsning, man kan ikke forlange, at Skibsaktionærer skal hæfte med alt, hvad de har, man maa sætte visse bestemte Regler, men jeg har kun fremført, at det er uheldigt, naar Talen er om, hvorvidt Kreditorerne overfor Selskabet er dækkede, at der, saaledes som den højtærede Minister paaviste, maa være en Begrænsning for det solidariske Ansvar.

Endelig talte den højtærede Minister om mine Bemærkninger med Hensyn til Kursen paa Dampskibspapirer. Her maa den højtærede Minister ganske have misforstaaet mine Ytringer, eller ogsaa maa jeg have været saa uheldig at have udtrykt mig urigtigt, idet jeg selvfølgelig ikke har paastaet, at man skulde tage Kursen paa det enkelte Selskabs Papirer som afgørende for, hvilken Værdi Selskabets Skibe har. Hvis man f. Eks. tager „Urania“, der i 1910 var nede i 2½ pCt., saa er disse 2½ pCt. selvfølgelig ikke Udtryk for, hvad Værdien af Uranias Skibe har været paa det Tidspunkt. Men lige saa selvfølgelig er det, at hvis man sammenligner det samme Selskabs Kurser over et kort Tidsrum, saaledes som jeg har gjort det, fra 1910—12, oven i Købet en opadgaaende Periode, hvor Selskabet selvfølgelig ikke bør have paadraget sig yderligere Gæld, saa ligger deri selvfølgelig en Vejledning med Hensyn til Svingningerne i Skibenes Forrentningsevne. Her var Forholdet det, at jeg nævnedes forskellige Selskaber, hvis Kurser i Løbet af blot to Aar, altsaa en Periode, hvori der neppe vil være optaget nye Laan, er svinget f. Eks. som „Skjold“ fra 40 pCt. op til 112¾ pCt. Jeg mener ikke, dette er absolut afgørende, men at det paa den anden Side kan give et fortræffeligt Fingerpeg med Hensyn til Bedømmelsen af, hvilken Handelsværdi man kan tillægge Skibene i de forskellige Perioder.

Jeg skal derefter vende mig til de andre ærede Talere og først da til det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), der fremdrog et Eksempel med Hensyn til en Dampmølle, hvis Værdi var faldet meget betydeligt. Det ærede Medlem vilde ikke erkende, at man kunde tænke sig lige saa vanskelige Forhold indenfor Skibstarmen. Jeg mener det modsatte, og jeg skal tilade mig at pege paa, at de høje Kurser,

vi nu har paa Dampskibspapirer, er fremkomne som Følge af, at Fragterne vistnok gennemgaaende kan siges i de sidste to Aar at være steget med mindst ca. 50 pCt. Der hører ikke megen Forretningskyndighed til for at forstaa, at hvis et Skib for to Aar siden overhovedet har kunnet dække sine Udgifter ved de Fragter, der den Gang blev betalt, saa er næsten alt, hvad der kommer til siden den Tid, altsaa de 50 pCt.s Tillæg paa Fragten, Nettofortjeneste. Men naar det er Tilfældet, er det lige saa klart, at hvis man i dette Øjeblik skulde yurdere et Skib blandt andet paa Grundlag af dets Evne til at forrente den Kapital, der er betalt for det, saa maa man komme op til en meget betydelig højere Vurderingssum end den, man vilde have anlagt for 2 Aar siden. Og derfor vil et Skibs Værdi i Handel og Vandel komme til at være ganske kolossal forskellig, idet, som jeg nævnedes før, Forrentningsevnen stiger potenseret langt ud over Fragtens procentvise Forøgelse. Hvis Fragten f. Eks. er steget med 50 pCt., vil Forrentningsevnen stige maaske med mere end 100 pCt., idet, som jeg nævnedes, de 50 pCt. er Nettofortjeneste eller saa godt som Nettofortjeneste. Derfor mener jeg fremdeles, at man ikke tør eller bør sammenligne en Kreditforening af industrielle Ejendomme direkte med en Kreditforening af Skibe.

Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) havde opfattet mig som et afskrækkende Eksempel, der gav ham Anledning til at udtale sig meget kort. Ja, det forstaaer jeg saa overordentlig godt, for med det Kendskab, vi har her i Salen til det ærede Medlem fra Middelfart, ved vi, at han kun holder af at tale, naar der er noget, der kan fængsle Tilhørerne. For ham er Sagen det underordnede og Politiken alt, for mig er det stik modsatte Tilfældet. Jeg mener, at ogsaa Sagen er noget, der bør samle os her, og selv om en Sag for den store Del af Tingets Medlemmer er saa grundkedelig, at de gaar deres Vej og ikke gider høre paa den, saa føler jeg det dog som Ordfører for mit Parti som en Pligt Punkt for Punkt at paavise de Forhold, jeg mener bør gøres til Genstand for Undersøgelse i et Udvalg. Det er slet ikke sikkert, at de Medlemmer, der sidder i mit Parti nu, sidder her i Salen, naar Sagen kommer til næste Behandling, og derfor føler jeg det som sagt som min Pligt, selv om det keder Tinget, at nævne disse Punkter et for et.

Naar jeg skal vende mig til det ærede Medlem fra Skjoldedelev (Johannes Pedersen), behøver jeg ikke at komme stærkt ind paa